

REDAKTUORĖS SKĖLTĖS

ŠVĖNTĖS RĪTA

Pradiem dėina nu onkstiva rīta, ka saulė, prasiskverbusi prū longa stėkla, nušvėit asla, praded kutentė nuosi, privert pasėmuistitė ėr pravertė akis.

Rītmetis... Ne bile kuoks. Šėndėin – švėntė. Nomėi eso nė vėns. Tad biego pėrmiausė pri mamas, tetės, apkabėno anus ėr pasveikėno so švėntiem. Je nomėi dā ė bruolis, sesou, muočiutė, senielis, rėk ėr anus karto so pėrmāsės saulės spindulės pasveikntė.

Vo tumet jau laiks ėr nomus kėik apeitė, balta stalkdongtė unt stala užtėistė, kvietku pasėmerktė, vėskou, kas tuokės švėntės prūgo priklausa, pasėruoštė ėr unt galū gala – švėntėškā patem pasėpouštė.

Dėdliuojė mūsa dalės šėndėin jau gīven miestūs, kor tradicėnės šeimuos muodelis, ka vėinuo vėituo gīven vākā, tievā ėr senelė, jau nebegzistou, ka ėr perdoudont šeimuos, gimtuojė krašta tradicėjės kū tuoliau tū daugiau atsėronđ, bet žmuogėškas prigimtėis teisė imtė iš gīvenėma geroma ėr gautė tou geroma, žmuogėška šėloma iš kėtū ir lėkusi. Tad nu tuo ėr mes ši karta pradiejuom.

Švėntė neligo švėntė. Ir šeimuos švėntės, ir kalėnduorėnės, ir ėr valstībėnės. Kuožnuos anuos svarbiausis tėkslos – tvirtintė mūsa valstībės pamatus, pradedont nu mažiausė anuos vėineta – atskėruos asmenībės, tuoliau – šeimuos, giminies, bėndruomenės ėr vbaigont vėsa valstībė.

Šės metās Tamstas nieks nepakvėitė i valstībėnės švėntės miniejėma, koncerta, demonstracėjė, bet Tamsta žėnā, kas ta valstībė, žėng anuos istuorėjė, a nuori tas žėnės sotvirtintė, ta diel kuo tukė dėina negalietomi vėns arba so šeimo išsėruoštė pri kuokė netuolėj esontė pėlekalnė, pėlėis, pasėiduomautė anuos istuorėjė ėr pagerbtė tus, katrėi, sauguoduomė mūsa krašta nepriklausuomībė, šalėis vėntėisoma, tou pėlekalni sopilė, anou gīnė, vo tonkė čė ėr galvas padiejė.

Omžiū omžės vīka karā. Žemaitė, aukštaitė, dzūkā sovalkietė, Mažuosės Lietovuos gīventuojė šimtmėtės kuovuojė už sava žemė, žmuonas, vākus, tievus ėr patis savi. Šėndėin mes tonkė, sosėdūrė sava valstībė so kuokės nuors pavuojės, sonkomās, tonkė pakelam ronkas ėr, ka ėr skaudontė šėrdim atsėsveikėnam so sava krašto. Tėp metā pu metu pradedam išsėbarstītė pu Amerikas, Vuokītėjės, Bel-

gėjės, Danėjės, Airėjės, Anglėjės, Norvegėjės...

Barstuomies, nes nerondam išėities.

Ėr čė viel nuorio tuoliau vestė kalba aple tou balto stangdongtė apdėngta stala tievū nomūs, tou žmuogėška šėloma, Švėntė nomūs, katra torietom mumis jungtė ėr stėprintė.

Tad sosieskem pri tuo švėntėnė stala ėr pabūkem karto, vėsė, katrėi Lietovuo, katrėi tou prūgo iš svetiū šaliū sovažiavuo, tievus ir muotinas, gīvus a mėrusius pagerbam. Tėp, kāp bova pas mumis priimta nu sena – Žemaitiūs, Aukštaitiūs, Dzūkūs, Sovalkūs, Klai-piedas kraštė.

Mukienė Danutė

Žėima kaimė. Tautavičiūtės Gretas portėgrapėjė